

Pátek 4. postního týdne

📖 Mdr 2,1a.12-22; Jan 7,1-2.10.25-30

Mdr 2,1a.12-22

Bezbožní, kteří smýšlejí zvráceně, praví toto: „**Číhejme na spravedlivého**, je nám k ničemu a staví se proti našim skutkům, vytýká nám přestoupení zákona, předhazuje nám provinění proti mravům. Chlubí se, že zná Boha, nazývá se dítětem Páně. **Je výčitkou našemu smýšlení**, i dívat se na něho je k nesnesení. Vždyť jeho život se nepodobá jiným, jeho chování je přemrštěné! Za zpotvořené nás považuje, styku s námi se vyhýbá jak nečistotě, blahoslaví konec spravedlivých a chlubí se, že má za otce Boha. Podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. **Zkoušejme ho** soužením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“ **Tak smýšlejí, ale klamou se, protože je oslepila jejich zloba, neznají Boží tajemství, nedoufají v odměnu zbožnosti a nevěří v odplatu čistých duší.**

Jan 7,1-2.10.25-30

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on – ne veřejně, ale potajmu. Někteří lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabit? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „**Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.**“ Tu by ho byli rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina.

➔ **K evangeliu: Znáš Ježíše? Znáš Otce? (podle S. Faustiho)**

Tématem zápasu, který se tu odehrává, je Světlo, které se daruje, a temnota, která ho chce pohltit: **boj mezi světlem a tmou**. Uprostřed stojí Ježíšova osoba, subjekt sebedarování a předmět násilí. V něm svorně zaznívají dva hlasy: darováním života přijímá smrt a přijetím smrti daruje život.

Ježíš v Janově evangeliu přišel poprvé **do chrámu** o Velikonocích a očistil ho (2,13nn); podruhé přišel asi o Letnicích a uzdravil ochrnutého (5,1nn); nyní přichází na svátek Stánků (7,1nn) a uzdravuje slepého (9,1nn). Pak se vrátí na svátek Posvěcení chrámu (10,22nn) a konečně na „svou“ Paschu (11,55nn), aby nám daroval svůj život. Veškerou jeho činnost v Janově evangeliu je třeba číst ve světle těchto svátků: Ježíš naplňuje to, co svátky znamenají.

Ježíšovi partneři znají Písma. Ale když Bůh to, co řekl, uskuteční, nejsou schopni to pochopit. Jeho zaslíbení je větší než všechno pomyšlení (Žl 138,2); zaslíbeným darem je totiž sám dárce, který ho slibuje. Buď se otevřeme a jeho, pramen života, přijmeme, nebo ho odmítneme, a zůstaneme tak ve smrti. **V Ježíši, člověku a Bohu, se odehrává drama života, nebo smrti člověka.** V něm se angažuje také Bůh, který ho miluje víc než sebe sama.

Tvrzení Ježíše, že je Bůh (srov. 5,18), není ta pošetilá domýšlivost Adama, který si chtěl ukořistit rovnost Bohu (srov. Gn 3,6): je to jeho stav Syna, který všechno dostává od Otce jako dar a dává všechno svým bratřím, a tak uskutečňuje svou přirozenost Syna rovného Otci.

✠ MODLITBA

Pane, i ve mně probíhá každodenní zápas mezi světlem a tmou. V jakých pokušeních a pochybnostech se tento boj dnes odehrával? Jakým postojem ten dnešní den uzavřu? Rezignací, povýšenou soběstačností, nebo důvěrou a odevzdáním se? Pomoz mi, Pane, dobře zvolit... Amen.

